

6) недопущення зворотних наслідків авіаційних пригод та різного роду інцидентів для людини та довкілля;

7) державне регулювання забезпечення безпеки польотів усіма суб'єктами галузі цивільної авіації;

8) гласність, повнота й достовірність інформації про стан безпеки польотів;

9) наукова обґрунтованість, системність і комплексність підходу до забезпечення безпеки польотів;

10) інформаційне [6, с. 110-115], наукове, технічне, матеріальне й кадрове забезпечення державних органів у сфері функціонування авіаційного транспорту;

11) систематичність, системність, гласність, законність, дієвість і прозорість здійснення державного контролю за безпекою польотів;

12) невідворотність відповідальності суб'єкта авіаційної діяльності за шкоду, завдану фізичним чи юридичним особам недотриманням вимог безпеки польотів.

Таким чином, зазначені принципи є необхідною умовою ефективного функціонування системи забезпечення безпеки польотів на авіаційному транспорті, а отже обов'язково мають набути належного відображення в законодавстві.

Література

1. Бордунов В. Д. Международное воздушное право: учеб. пособ. / В. Д. Бордунов. – М. : НОУ ВКШ Авиабизнес: научная книга, 2006. – 464 с.

2. Про схвалення Концепції Державної цільової програми безпеки польотів на період до 2015 року: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 05.03.2009, №273-р [Електронний ресурс]. – Режим доступу: zakon.rada.gov.ua.

3. Про затвердження Положення про систему управління безпекою польотів на авіаційному транспорті: наказ Державної служби України з нагляду за забезпеченням безпеки авіації від 25.11.2005 р. №895 // Офіційний вісник України. – 2005. – №51. – Ст. 3230.

4. Атаманчук Г. В. Сущность советского государственного управления / Г. В. Атаманчук. – М. : Юрид. лит., 1980. – 289 с.

5. Колодій А. М. Принципи права України: монографія / А. М. Колодій. – К. : Юрінком Інтер, 1998. – 208 с.

6. Селіванов А. Правові питання інформатизації державного регулювання підприємництва в Україні / А. Селіванов, В. Семко // Право України. – 1998. – № 48. – С. 110-115.

УДК 656.091(043.2)

Коваленко О. В.,

студент,

Юридичний інститут,

Національний авіаційний університет, м. Київ

Науковий керівник: Білоусов В. М., старший викладач

ЛІЦЕНЗУВАННЯ ТРАНСПОРТНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Функціонування транспортної системи завжди повинно регулюватися державою. Основними засобами, за допомогою яких держава впливає на господарську діяльність у галузі транспорту, є ліцензування, технічне регулювання, цінова політика та ін. Основним засобом регулюючого впливу держави на діяльність суб'єктів господарювання, що здійснюють перевезення вантажів, є ліцензування.

Відповідно до статті 8 Закону України "Про транспорт" ліцензування окремих видів діяльності в галузі транспорту запроваджується з метою: 1) забезпечення безпеки і надійності роботи транспорту; 2) обмеження монополізму та розвитку конкуренції; 3) створення рівних умов для розвитку господарської діяльності підприємств [1].

Правові основи ліцензування визначені статтями 12, 14 Господарського кодексу України та Законом України "Про ліцензування певних видів господарської діяльності". Детальна регламентація порядку ліцензування у транспортній галузі здійснюється Міністерством транспорту України, до компетенції якого належить розробка та затвердження ліцензійних умов стосовно окремих видів перевезень вантажів.

Термін "ліцензування" охоплює діяльність органів ліцензування, пов'язану з видачею, переоформленням та анулюванням ліцензій, видачею дублікатів ліцензій, веденням ліцензійних справ та ліцензійних реєстрів, контролем за додержанням ліцензіатами лі-

цензійних умов, видачею розпоряджень про усунення порушень ліцензійних умов, а також розпоряджень про усунення порушень законодавства у сфері ліцензування. Ліцензії на провадження видів діяльності в галузі транспорту видаються відповідно до законодавства [3].

Основними принципами державної політики у сфері ліцензування є забезпечення рівності прав, законних інтересів усіх суб'єктів господарювання; захист прав, законних інтересів, життя та здоров'я громадян, захист навколишнього природного середовища та забезпечення безпеки держави; встановлення єдиного порядку ліцензування видів господарської діяльності на території України; встановлення єдиного переліку видів господарської діяльності, що підлягають ліцензуванню [2].

Державне управління у сфері ліцензування транспортної діяльності здійснює Верховна Рада України, яка визначає основні напрями державної політики у сфері ліцензування, законодавчі основи її реалізації, Кабінет Міністрів України, спеціально уповноважений орган з питань ліцензування, а також інші спеціально уповноважені органи, повноваження яких визначені законом про ліцензування.

Суб'єкт господарювання, який має намір надавати послуги з перевезення вантажів залізничним, автомобільним, повітряним або водним транспортом, повинен отримати ліцензію – єдиний документ дозвільного характеру, який дає право на зайняття такою діяльністю, до початку здійснення перевезень.

Під ліцензійними умовами в законі розуміють встановлений вичерпний перелік спеціальних вимог, обов'язкових для виконання у разі провадження господарської діяльності з надання послуг з перевезення вантажів.

Ліцензійні умови є обов'язковими для виконання суб'єктами господарювання, які надають послуги з перевезення вантажів незалежно від їхньої організаційно-правової форми та форми власності [3]. Ліцензійні умови поділяються на такі групи: кваліфікаційні, організаційні, технічні та ін.

Кваліфікаційні вимоги спрямовані насамперед на забезпечення належного рівня професійної підготовки персоналу перевізника та містять застереження щодо наявності відповідної освіти (спеціальних знань – для автоперевізників), мінімального досвіду

роботи, придатності за станом здоров'я для здійснення дорученої роботи.

Організаційні вимоги насамперед стосуються забезпечення належного виконання зобов'язань з перевезення та підвищення їхньої безпеки та надійності.

Технологічні вимоги пред'являються до технічного стану транспортних засобів перевізника і передбачають виконання правил експлуатації транспортного засобу та наявність необхідної нормативно-технічної документації.

Інші вимоги не є типовими і залежать від специфічності виду перевезення.

Література

1. Про транспорт: Закон України від 10.11.1994 р. № 232/94-ВР [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/232/94%D0%B2%D1%80>.

2. Про ліцензування певних видів господарської діяльності: Закон України від 01.06.2000 р. № 1775-III [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1775-14>.

3. Шелухін М. Л. Транспортне право України: підручник / М. Л. Шелухін. – К. : Ін Юре, 2008. – 896 с.

УДК 347.132:368.24(477)(100) (043.2)

Коломієць В. А.,

студентка,

Юридичний інститут,

Національний авіаційний університет, м. Київ

Науковий керівник: Білоусов В. М., старший викладач

ЦИВІЛЬНО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ АВІАЦІЙНОГО СТРАХУВАННЯ В УКРАЇНІ ТА ЗА КОРДОНОМ

На доктринальному рівні існує багато думок з приводу визначення поняття авіаційного страхування. На наш погляд, найбільш влучним є наступне: авіаційне страхування – це загальна назва комплексу майнового, особистого страхування та страхування відповідальності, яка впливає з експлуатації повітряного транспор-